

ABIGAIL WILSON

ANŽELSKÁ
PRETVÁRKA

Fanúšikovia Sarah E. Laddovej budú z tejto
očarujúcej regentskej romancy nadšení!

GRACE HITCHCOCK, medzinárodne úspešná autorka bestsellerov

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Tatiana Žáryová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Masquerade at Middlecrest Abbey,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Thomas Nelson, a registered trademark
of HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, Tennessee 2020,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2020 Abigail Wilson

All rights reserved

Translation © Miriam Ghaniová 2023

Cover Design: James W. Hall

Original Package Design © Thomas Nelson

Cover Photography © Steven Hyatt, iStock Images, Shutterstock

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2549-2

Môjmu synovi Lukovi.
Mojej radosti, môjmu srdcu,
môjmu obľúbenému vedcovi.
Ďakujem za tvoje nekonečné úsmevy,
duchaplný humor a nákazlivú lásku
k dobrodružstvu. Každý deň ma učíš vidieť
svet novým spôsobom a užívať si
každý vzácny okamih. Lúbim ťa.

I

1815

Juhovýchodné Anglicko

Niekoľkokrát som zažmurkala a zhlboka som sa nadýchla. Zjavne som prežila.

Roztrasene som si pritisla ruku na vlhkú ranu na sluche a snažila sa zaostriť na krútiaci sa svet okolo seba.

Výstrely. Lúpežníci. Koč sa prevrátil nabok. Celé to príšerné prepadnutie sa mi prehánalo hlavou ako splašený kôň.

Popoludňajšie slnko prenikalo cez okno prevráteného koča a osvetľovalo rozhádzané chrbtové opierky, čo popadali naľavo aj napravo odo mňa. Vo vzduchu sa vznášal prach, ktorý do seba nejakým zvláštnym spôsobom nasal vôňou môjho levanduľového parfumu. Zrejme sa pri nehode flakón rozbil.

Bola som zakliesnená medzi dverami a sedadlom. Pokúsila som sa posadiť, no hneď ma zaboľeli nohy.

Vietor odvial slabý výkrik a ja som okamžite otvorila oči. „Isaac!“ Začala som odhadzovať rozštiepené kusy dreva okolo seba. „Isaac?! Mamička je tu!“ Snažila som sa zorientovať a v hlave mi pri tom zneli sesternicine slová: „*Naozaj by si mala na toho chlapca dávať väčší pozor.*“

Odstrčila som akúsi škatuľu, čo mi pristála na nohách, a prinútila som sa vzpriamiť. Okamžite mi však do hlavy vystrelila bolesť a vykrikla som. Do čela sa mi nahrnula pulzujúca krv a zovrelo mi žalúdok. Trosky koča, v ktorom som bola zakliesnená, sa mi vlnili pred očami, ale nič ma nemohlo odradiť od hľadania môjho syna.

Niekoľko sekúnd som štvornožky šmátrala po rozbitom interiéri a srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Napokon som vo vzdialenom rohu konečne zbadala Isaacovu kučeravú plavú hlavu. Pozrela som na jeho nehybné telo a zrak mi začali zboku zastierať čierne škvrny. Bol zranený – alebo niečo horšie?

Načiahla som k nemu chvejúcu sa ruku a práve vtedy otvoril oči. Horúčkovito vykrikol a našiel ma pohľadom. Zalapala som po dychu a zvolala: „Ach, Isaac!“ Slzy sa mi rinuli po lícach, keď som ho sledovala, ako sa prediera rozhádzanou batožinou do môjho lona, a len čo som ho mala na dosah, prstami som prešla každý centimeter jeho drahého tela.

„Madam, ste v poriadku?“ ozval sa odkiaľsi zhora hlboký hlas, no nedokázala som sa obrátiť, aby som videla

jeho majiteľa. V ušiach mi hučalo. Pritiahla som Isaaca k sebe a vychutnávala dotyk jeho teplých rúk.

Bol tu záchranca, ale čo teraz? Celé telo mi pulzovalo bolesťou. A čo Palmerovci? Očakávali nás v Doveri. Dnes večer. To príšerné lúpežné prepadnutie zničilo moje starostlivo pripravené plány.

Pritisla som si ruku na ranu na čele a po zápästí mi začala stekať krv. „Myslím, že nemám nič zlomené, pane. Len moja hlava... asi som sa do nej dosť silno udrela.“

„Bola to veru strašlivá nehoda.“ Hlas podľa všetkého patrilo nejakému džentlmenovi. Možno okoloidúcemu? „Obávam sa, že váš kočíš je vážne zranený. Obviazal som mu nohu, ale ešte sa neprebral.“

Začala som čelúť. „Vskutku to bolo príšerné! Videli ste toho diabla, čo nás vytlačil z cesty?“

Chvíľu mlčal. „Nuž, áno.“ Ozvalo sa kovové škrípanie a koč sa zaknísal. „Otvoril som dvere nad vami. Myslím, že bude najlepšie, ak vojdem dnu a posúdím vaše zranenia, prv než vás vytiahnem von.“

Zatienila som si oči pred náhlym zábleskom jasného svetla. „To znie rozumne. Zdá sa, že môj syn je v poriadku, no nie som si istá, či sa ja momentálne dokážem pohnúť. Dosť som si udrela hlavu.“

Koč sa opäť zaknísal a muž sa spustil dnu. Odsunul z cesty moju cestovnú tašku a kľakol si ku mne, takže som mu konečne videla do tváre. Potlačila som výkrik a hrud' mi zalial ľadový chlad.

Bol to on – lúpežník. Pritisla som Isaaca k sebe.

Zdvihol ruku a nežným hlasom prehovoril: „Nebojte sa. Chcem vám len pomôcť.“

„Skutočne?“ Potlačila som páľčivý pocit, ktorý sa mi dral do krku. „Lúpežník so svedomím. Náramná útecha.“

Ruka mu vyletela k šatke, čo mu zakrývala nos a ústa, a potichu zamrmlal: „Zabudol som, že to mám stále na sebe. Teraz je už asi zbytočné zapierať.“

„Rozhodne.“

Chytil šatku, aby si ju stiahol, ale vtom zaváhal. „Možno bude lepšie, ak to medzi nami zostane tak, ako to je – dva-ja cudzinci, nič viac.“

Prikrčila som sa k bočnému oknu a spomienka na strach z blížiacej sa lúpeže vo mne opäť prebudila nervozitu. „Čo chcete? Nemáme žiadne peniaze... ani šperky. Som na ceste za novou prácou gazdinej v jednej domácnosti.“ Venovala som mu nevľúdny úsmev. „Riskovali ste naše životy zbytočne.“

Pokrútil hlavou a ponurým hlasom odvetil: „Celé toto nešťastie je len jedno šialené nedorozumenie. Je mi nesmierne ľúto, že som do toho zatiahol vás a vášho syna.“

Pohľad mi sklúzol na rozbité okno. „A čo náš kočiš?“

„Nanešťastie potrebuje čo najskôr lekára.“ Lupič ukázal na moje pokrčené nohy, ležiace ako bez života medzi rozhádzanými vecami, ktoré popadali počas havárie. „Nemáme veľa času, takže vám musím okamžite skontrolovať všetky zranenia. Smiem?“

Keď vystrel ruky, odtiahla som sa.

Hlas mu zmäkol. „Ak vás mám z toho všetkých troch dostať, budete mi musieť dôverovať.“

Znel dosť rozumne a zrejme ešte potrvá, kým pôjde okolo niekto iný. Takto blízko som si však žiadneho muža ne-

pustila... od Brooka. Prinútila som svoje stŕpnuté svaly aspoň k tomu, aby som prikývla. Napokon, nemala som na výber.

Lúpežník mi prehmatával chodidlá a kolená, potom presunul ruky k mojim pleciam a ramenám. Dotyk mal jemný, ale istý, a kým skončil, jeho oči boli len niekoľko centimetrov od mojej tváre.

Chvíľu sme sa mlčky premeriavali. Jeho neochvejný pohľad mi pripadal akýsi povedomý. Žeby som ho poznala? Určite nie.

Vzal mi Isaaca z náručia a potom ma vytiahol do sedu smerom k sebe. „Tak. Bráni vám tá bolesť v pohybe, alebo to zvládnete?“

Najskôr som si myslela, že to najhoršie mám za sebou, ale čoskoro mi začalo bzučať v ušiach a cítila som, ako sa mi búri žalúdok.

On, netušiac, čo sa vo mne odohráva, pokračoval: „Myslím, že zopár míľ odtiaľto je hostinec...“

Zrazu mi tvár zaliala horúčava a zrak mi zastrel čiernej závoj. Pokúsila som sa ho varovať, zamávala som rukami vo vzduchu, no bolo už neskoro – zvalila som sa mu rovno do lona.

Keď som sa opäť prebrala a ucítila nečakané pohladenie jeho prstov na mojom chrbte a ruke, preľakla som sa. Opäť ma posadil. Jeho jemný dotyk vôbec nesedel zlodejskému darebákovi, akým sa zdal pred chvíľou na ceste, no mala som čo robiť, aby som sa udržala pri vedomí, a tak som si to nechala pre seba.

Rýchlo sa naklonil, aby zhodnotil ranu na mojej hlave. „Obávam sa, že ste mohli utrpieť otras mozgu.“

„Vlastne sa už cítim trochu lepšie.“ Zakríkla som to však. Zazdalo sa mi, akoby sa koč naklonil, a cítila som, ako ma muž spúšťa späť na bočnú stranu, ktorá teraz slúžila ako podlaha.

„Je to trochu zložitejšie, než som si myslel. Vážne sa obávam, že ste... Čo to, dočerta, je?“ Vyskočil na nohy, vyzrel z okna nad sebou a hneď sa skryl späť do tieňa koča. Isaac sa mu pritom vrtel v náručí. Všimla som si, ako sa mu napol sval v čeľusti. Hlas si však zachoval pokojný. „Zdá sa, že budeme mať spoločnosť. Blížia sa kone.“

Opäť mi začalo hučať v ušiach a obávala som sa, že znovu stratím vedomie. Lípežník sa snažil vyhnúť môjmu pohľadu, ale nie veľmi sa mu to darilo. Rozmýšľala som, či máme rovnaké obavy, alebo či ho poháňa niečo iné. A tie oči. Boli mi skutočne povedomé. Odrazu mi čosi napadlo a gestom som ho privolala. Naklonil sa ku mne a ja som opatrne skúmala každú viditeľnú krivku jeho tváre.

Žeby to bol on? Brook? Keď mi asi pred poldruha rokom zlomil srdce a odmietol sa priznať k dieťaťu, myslela som si, že ho už nikdy neuvidím. A predsa bol tu – skláňal sa vedľa mňa, akoby mu patril celý svet. Pohla som sa a pokúsila sa vysloviť jeho meno, ale moje pery nespolupracovali. Možno som už znovu strácala vedomie. Keď som ďalej pátrala v očiach, ktoré sa na mňa upierali, uvedomila som si, že nie sú také známe, ako som si myslela.

Chytil ma za bradu a naliehavo prehovoril: „Snažte sa ostať pri vedomí. Čoskoro sa k nám dostane pomoc.“

Zrak sa mi strácal v čiernom tuneli, no kdesi zvonka ku mne doľahli kroky. Lúpežník zakričal cez otvorené dvere nad nami: „Tu sme. Rýchlo! Je tu zranená žena.“

Potom si sám pre seba zašepkal: „Božemôj, čo som to urobil?“

Hlas spod masky však nepatril Brookovi Radcliffovi. Nie, tento bol hlbší, kultivovanejší. Premohla ma zvedavosť a stiahla som mu šatku z tváre práve vo chvíli, keď sa od otvorených dverí nad nami ozval hlas.

„Počujete ma? Ste tam dole všetci v poriadku?“

Temnota mi zastrela zrak a hučanie v ušiach prehlušilo všetky ostatné zvuky. Ohromená som sa snažila spracovať, čo moje prsty práve odhalili.

Nebol to Brook, kto vytlačil môj koč z cesty a zakričal: „Bohu dušu a mne peniaze!“ Bol to jeho bezúhoný starší brat, lord Torrington.

Zaborila som sa hlbšie do vankúša a ovinula prsty okolo mäkkej prikrývky. V hĺbke očí som cítila tupú bolesť, ale chladivý obklad na mojom čele ju zmierňoval. Na chvíľu som ešte dopriala svojej mysli odpočinok, kým ma tá strašná nočná mora o nehode v koči opäť neprebrala k vedomiu.

Miestnosť, v ktorej som sa ocitla, bola tmavá a neznáma. Na malom stolíku vedľa postele blikotala jediná sviečka. Spoza stien sa ozývali hlasy a smiech. Zažmúrila som do tieňov naokolo. Skromný nábytok, ktorý patril k vybaveniu izby, som nikdy nevidela, a čo bolo dôležitejšie, ani postavu sediacu v neďalekom kresle.

Zdalo sa, že moji záchrancovia predsa len našli spôsob, ako ma dostať z koča. Nemohli ma však odnieť ďaleko. Lúpežník sa zmienil o miestnom hostinci.

Sťažka som preglgla. Hrdlo som mala celkom vysušené. Veľmi som potrebovala vodu, ale neodvážila som sa pohnúť zo strachu, že sa mi do hlavy vráti omračujúca bolesť. Opatrne som sa teda načiahla, aby som zobudila osobu, ktorú mi zrejme prideliли ako ošetrovatelku, no ruka mi zamrzla vo vzduchu niekoľko centimetrov od veľkej svalnatej paže.

Bol to muž.

Srdce sa mi zastavilo. Lekár?

Musel vycítiť, že som sa prebrala, lebo vystrel ruky, zdvihol hlavu a po dlhom zívnutí sa obrátil tvárou ku mne. Hlas mal len o niečo silnejší ako šepot. „Ste hore. Dobré. Čo hlava?“

Pri pohľade na lúpežníka som zmeravela, no hneď som ten prudký pohyb oľutovala. Prinútila som sa pokojne nadýchnuť. „Čo, preboha, robíte v mojej izbe?“

Tvárou mu prebehol nacvičený poloušmev, ktorý mihotavé svetlo sviečky ešte zvýraznilo. Naklonil sa dopredu a husté medené vlasy sa mu zaleskli na svetle, kým sa opäť neponorili do tmy. „Tomu by ste aj tak neuverili.“

Výnimočne som sa nezmohla na slovo. Nikdy v živote som si nepredstavovala, že zažijem takýto okamih s Brookovým pôsobivým starším bratom. Myšlienky mi vírili v hlave, zatiaľ čo som sa snažila pochopiť, čo povedal. Prečo sem vôbec prišiel? Chcel sa uistiť, že sa zotavím? Chcel uľaviť svojmu svedomiu? V koči tvrdil, že tá

nehoda bola len nedorozumenie, ale ako by to mohla byť pravda?

V neprirodzene svetlých očiach lorda Torringtona som zachytila skúmový pohľad. Nebol tu preto, aby sa ma zmocnil. Aspoň som si to nemyslela. Bolo však zjavné, že prišiel s nejakým úmyslom.

Hlas sa mi zlomil. „Kde je môj syn?“

„Spí s dcérou hostinského v jej izbe. Pripadala mi ako statočné a rozumné dievča. Kým ste boli v bezvedomí, dobre sa oňho postarala.“ Oprel sa v kresle a prekrížil si ruky, vďaka čomu som si mohla prvý raz lepšie prezrieť jeho odev. Mal na sebe župan... ba čo viac, môj župan.

Prudko som si vytiahla prikrývku až pod bradu a stiahlo mi žalúdok. Že by som sa v jeho úmysloch zmýlila? „Čo tým všetkým sledujete?“

Prešiel prstom po chlopni županu. „Táto farba mi naozaj nepristane, však?“

„Nesnažte sa byť vtipný.“

Pohľad mu zmäkol, keď mi napravil vreckovku, čo mi sklzla z čela. „Doktor sa na mňa bude hnevať, ak sa budete kvôli mne takto rozrušovať. Predpísal vám pokoj a odpočinok a ja som ho uistil, že budem jeho pokyny dodržiavať.“ Odmlčal sa. „Ten studený obklad bol však môj nápad.“

„Aké pozorné!“ Nedokázala som skryť trpkosť v hlase. Sklonila som bradu a čakala na vysvetlenie, prečo je v mojej izbe. „Takže?“

Medzi obočím sa mu zjavila vráska. „Máte úplnú pravdu. Nepochybne si zaslúžite odpoveď na to, prečo som tu. Boh mi je svedkom, že som to celé nemal v úmysle;

napriek tomu sa obávam, že vám musím vyrozprávať celý príbeh. Ale vzhľadom na doktorove rázne pokyny si nie som istý, či by ste si to v tomto stave mali vypočúť nazaj všetko.“

Pozrela som sa na zavreté dvere. Ako by som mohla spať bez toho, aby som vedela celú pravdu? „Koľko je hodín?“

„Jedna hodina v noci. Nepotrebuje sa napiť? Zniete zachrípnuto.“

Prikývla som a sledovala, ako prešiel cez miestnosť k stolu neďaleko dverí. Keď môj prvotný šok opadol, potlačila som dôrazné výhrady a zhodnotila svojho nočného votrelca. Z lorda Torringtona rozhodne vyžaroval dôvtip, dokonca aj keď mal na sebe môj župan. Jeho dominancia však, našťastie, nebola zaťažená panovačnosťou, ktorá bola vlastná mnohým iným šľachticom.

Žmúrila som do slabého svetla, zatiaľ čo mi nalieval vodu, a potom sa obrátil sa späť ku mne. Hoci sa s Brookom dosť podobali, Torrington zdedil otcove široké plecia a kráľovské držanie tela, zatiaľ čo Brook bol vždy štíhly a uvoľnenejší.

Opäť sa usadil do kresla pri posteli. Inštinktívne som zovrela prsty okolo okraja prikrývky. Videla som ho len cez preplnený tanečný parket, ale Brook mal pravdu. Jeho brat mal smelý pohľad. Bezchybné črty tváre, pevnú bradu.

Pred rokmi ho Brook označil za zhýralca. Božemôj, počula som nespočetné množstvo príbehov o Torringtonových výčinoch, ktoré som si pamätala až príliš dobre –

napríklad keď Brook musel odísť z mesta, aby vyplatil jednu z mnohých mileniiek svojho brata. Pri tej myšlienke ma páľilo v hrdle.

Torrington sa naklonil dopredu a pritisol mi k perám pohár s vodou, pričom dával pozor, aby ju nevyliat na posteľ. „Opatrne. Nie príliš veľa naraz.“ Keď som sa napila, položil pohár na nočný stolík, oprel si lakte o kolená a zachmúril sa. „Dlžím vám ospravedlnenie za to, čím ste dnes museli prejsť. A predsa...“ Váhavo sa pousmial. „Cítim sa smiešne, keď to robím v takomto odeve. Bola to však jediná vec vo vašom kufri, ktorú som si mohol obliecť.“

„Takže vy ste sa mi hrabali v kufri? A kde máte nohavice, ak sa smiem spýtať?“

„Momentálne ich čistia, hoci pochybujem, že sa podarí dostať z nich vašu krv, nieto ich ešte vrátiť v rozumnom čase.“ Rýchlo sa na mňa uškrnul. „Dozvedel som sa, že v tejto oblasti prebieha mimoriadne zaujímavý kohútí zápas. To sú koniarove slová, nie moje. Preto je hostinec U bieleho leva preplnený ľuďmi a všetok personál, bohužiaľ, zaneprázdnený.“ Mávol rukou na kreslo. „Tak tu sedím a čakám.“

Hlas mi zneistel. „V mojej izbe? Za akým účelom, milord?“

Ledabolo mykol plecami a postavil sa. Prešiel cez miestnosť až ku kozubu a odvetil cez plece: „Ubezpečujem vás, že som od samého začiatku urobil všetko, čo bolo v mojich silách. Žiadal som od majiteľa tejto diery dve izby, ale k dispozícii bola len jedna. A keďže si myslel, že sme, ehm...“ Podoprel sa rukou o kozubovú rím-

su a nervózne sa zasmial. „Bez ohľadu na to bolo nevyhnutné, aby som s vami hovoril osamote.“

Osamote. Len jedna izba? Pri tej myšlienke mi po šiji prebehla nová vlna nervozity. „V tom prípade hovoríte hneď. Nikdy som nemala trpezlivosť na zdvorilosti, ani sa nezdráham volať o pomoc, ak to teda bude potrebné.“

Otočil sa, v očiach mal náznak pobavenia. „*Touché.*“ Vzápätí mu úsmev zmizol. „Obávam sa, že vám toho musím povedať naozaj veľa a navyše rýchlo. Ste slečna Cantrellová, však?“

Hlas sa mi slabo zachvel. „Nuž... áno.“ Poznal ma. Od svojho brata? Na chvíľu zavládlo napäté ticho. „A vy, ako dobre viem, ste lord Torrington.“

Poklepal prstami po kozubovej rímse. „Zdá sa, že ma môj inštinkt neklamal. Mal som pocit, že ste ma v koči spoznali.“ Plamene v kozube zoslabli a on si počúchal čelo. Za jeho nacvičenou fasádou sa skrývala únava. „Hoci sme sa nikdy oficiálne nezoznámili, dobre poznám niekoľko členov vašej rodiny: pána a pani Sinclairovcov.“

Mlčala som a srdce mi bilo od očakávania. Čakala som, že dodá, že jeho brat bol do mňa kedysi zamilovaný, ale on túto súvislosť nepriznal. Možno Brook naozaj zachoval tajomstvo, ktoré vtedy považoval za nevyhnutné. Jemu sa takáto prísna dôvernosť hodila, zatiaľ čo mne len ublížila. V mysli sa mi vynoril Isaacov žiarivý úsmev a kučeravá hlava – taká podobná jeho protivnému otcovi.

Bolestivé spomienky sa mi podpísali na hlase. „Kedy môžem vidieť svojho syna?“

„Navrhujem, aby ste sa zatiaľ sústredili na svoje zotavenie a...“

„Ďakujem za vašu starostlivosť.“ Venovala som mu strohý úsmev. „Nič také však neurobím. Očakávam, že Isaaca prinesú, hneď ako to bude možné.“

Torrington si rukou zakryl nafúkaný úškrn. „Ako povieť, *milady*. Postarám sa, aby ste ho videli hneď ráno. V tejto chvíli je však nanajvýš dôležité, aby sme sa rozhodli, čo treba urobiť.“

„My dvaja? Ubezpečujem vás, že do môjho života vás nič nie je.“ Posledná vec, po ktorej som túžila, bolo ďalšie spojenie s Brookovou rodinou, najmä s lúpežníkom, ktorý vytlačil môj koč z cesty. „Len čo sa zotavím, budem pokračovať do Doveru, kde nastúpim na miesto gazdinej. Nedovolím, aby ste za mňa cítili akúkoľvek zodpovednosť.“

Torrington zamieril k posteli. „Keby to bolo také jednoduché.“

Zjavne bol zvyknutý rozdávať príkazy, ktoré sa ihneď plnili. Súdiatec podľa pohľadu jeho očí mal plán a vzhľadom na jeho prítomnosť v mojej izbe sa musel týkať aj mňa. Premkol ma chlad, ale striasla som ho a rýchlo som dodala: „Dovoľte, aby som vám pripomenula, že toto nie je žiadna hra. Nie som nejaká šachová figúrka, ktorou sa dá ľubovoľne pohybovať, pane.“

Zaboril si prsty do vlasov, čím upriamil moju pozornosť na prameň šedin tesne nad čelom. „Ospravedlňujem sa, ak som vo vás vyvolal taký dojem. Nikdy som neoplýval taktom. Vlastne som sa poslednú hodinu snažil vymyslieť najlepší spôsob, ako vám pove-

dať, čo sa od tej nehody udialo. Nechcem vás však rozrušiť...“

„Na to je už trochu neskoro. Prekazili ste mi úplne všetko – moje plány, moju budúcnosť.“ Vzdychna som. „Skrátka mi všetko povedzte, buďte taký láskavý.“

Klesol do kresla vedľa postele. Slová z neho vychádzali bolestne pomaly. „Už ste prišli na to, že som sa počas nehody vydával za lúpežníka.“

„Ako inak? Mierili ste predsa do okna pištoľou. Vari ste si mysleli, že by som na niečo také zabudla? A ako je na tom môj kočiš, ak sa smiem spýtať?“

Torrington si prešiel rukou po tvári, ako som to tisíckrát videla robiť svojho brata Luciusa, keď sa dostal do úzkych. „Má niekoľko zlomených kostí, ale lekár ma ubezpečil, že sa vylieči. Zaplatil som personálu, aby sa postaral o všetko, čo potrebuje.“

Torrington počkal, kým to strávim, a v očiach sa mu zračil náznak bolesti. „Je to váš priateľ?“

„Nie, hoci kedysi si bol dosť blízky s mojím bratom Luciusom.“

Videla som, ako zaťal čeľusť a pokrútil hlavou. „Ako som už povedal, celá tá prekliata lúpež bola chyba. Počujte...“ Zdvihol prst, akoby na mňa chcel ukázať, potom zovrel päšť a pritisol si ju k brade. „Vidím, že mi to nemienite nijako uľahčiť, srší vám to z očí.“ Zhlboka sa nadýchol. „A to sa vaša sesternica vydala za Curtisa Sinclaira. Aké príhodné.“ Zabubnoval prstami po posteli najprv jedným smerom, potom druhým. „Uvedomujem si, že si zaslúžite viac než len dobre premyslenú lož, no predsa... Povedzte mi, spomínal ma pán Sinclair niekedy?“

„Či vás spomínal? Panebože, nie. Prečo by mal?“ Slová zo mňa vyleteli pomerne rýchlo, ale keď som sa stretla s Torringtonovým ostrým pohľadom, myšlienky mi naraz zaleteli späť do obdobia pred poldruha roka, keď Curtis pracoval nejaký čas ako britský špión. Vydával sa za lúpežníka, aby získal informácie. Mohol byť Torrington zapletený do niečoho podobného? Brook nikdy nič také nespomenul.

Torrington sklonil hlavu, niekoľko sekúnd ma pozorne sledoval a potom sa náhle usmial. Pochopil, že to viem.

Keby som nebola taká mizerná klamářka, možno by som sa pokúsila poprieť, čo som mala zrejme napísané na tvári. Spustila som plecia. „Pracovali ste s Curtisom?“

Pomaly prikývol. „Dalo by sa to tak povedať.“

Prižmúrila som oči a chytla sa návnady. „Pre kráľovstvo?“

Torrington chvíľu mlčal, pohľadom skúmal prikrývku, a potom náhle zdvihol zrak. „Musíte vziať na vedomie, že mi je náramne proti srsti hovoriť o niečom, čo som mnoho rokov držal v tajnosti.“

Ani som sa nepohla.

„Na druhej strane, ak Curtis uznal za vhodné zveriť vám svoje tajomstvo, vzhľadom na našu situáciu asi nemám inú možnosť, než to urobiť tiež.“ Čosi sa mu mihlo na tvári. Obavy? Dôvera? Vo svetle sviečky bolo ťažké prečítať Torringtonove nepatrné emócie. Jeho hlas však nebezpečne stíchol, keď ma chytil za ruku. „To, čo sa chystám povedať, musí zostať prísne dôverné.“

Stretla som sa s jeho pevným pohľadom. „Nechám si to pre seba. Pokračujte.“